

Arrest

nr. 64 919 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, van Igbo etnie te zijn en christen te zijn. U bent geboren in Obosi op 22 mei 1981.

In 2009 overleed uw oom (B.), de broer van uw vader, een lokale 'chief-priester' van het dorp Ire. Na zijn begrafenis in januari 2010 wilden familieleden dat u het priesterschap van hem overnam. U wilde dit niet doen omdat u uw zaak niet wilde opgeven en omdat u christen bent. Men bleef aandringen en men stuurde de 'Adike Peace Foundation' (hierna APF) op u af. Op 8 februari 2010 werd u door de APF aangevallen in het huis van uw grootmoeder. Na deze aanval werd u naar het ziekenhuis gebracht en van daar reisde u terug naar uw huis in Lagos. In Lagos kwamen twee ouderen uit Ire u zoeken. Op 7 oktober 2010 verliet u Nigeria per vliegtuig en de dag nadien kwam u in België toe. Op 12 oktober 2010 diende u er een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u verdere vervolging vreest door dorpsgenoten van Ire en de APF daar u weigerde uw oom (B.) op te volgen als lokale 'chief-priester' van het dorp Ire, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende uw oom (B.), de man die u moest opvolgen als lokale 'chief-priester' van het dorp Ire – uiterst beperkt is.

U gaf aan dat uw oom (B.), een lokale 'chief-priester' van het dorp Ire, in 2009 overleed en dat familieleden wilden dat u het priesterschap van hem overnam. Omdat u dit niet wilde doen werd u volgens uw verklaringen vervolgd door de APF (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd om de volledige naam van uw oom (B.) te geven, gaf u aan dat u zijn volledige naam niet kende. U wist ook niet waar en wanneer hij geboren werd. U gaf aan dat hij gehuwd was, maar u kon zich niet herinneren met wie hij gehuwd was. Verder kon u ook niet zeggen wanneer uw oom (B.) juist overleden was (gehoor CGVS, p.6). Toen u verder gevraagd werd of uw oom (B.) bijgestaan werd als lokale 'chief-priester' van Ire, gaf u aan van wel, maar u kon geen enkele van de assistenten van de lokale 'chief-priester' van Ire noemen, omdat het u niet interesseerde (gehoor CGVS, p.6). Verder wist u niet of uw oom (B.) een speciale opleiding kreeg om 'chief-priester' van Ire te worden (gehoor CGVS, p.8). Er dient te worden vastgesteld dat u een aantal basisgegevens van de broer van uw vader én de persoon die u moest opvolgen als lokale 'chief-priester' van Ire niet kent. Bovenstaande onwetendheden doen twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag waarin u aanhaalde dat u uw oom (B.) moest opvolgen als 'chief-priester' van Ire.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende de procedure om een nieuwe 'chief-priester' van Ire aan te duiden, vaag is.

Zo wist u niet wat de procedure is om 'chief-priester' van Ire te worden, maar u dacht dat het misschien rituelen waren (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd hoe uw oom (B.) lokale 'chief-priester' van Ire werd, gaf u vaag aan dat het traditie is en dat u hem na zijn dood moest opvolgen volgens de traditie. Toen daarop gevraagd werd om te verduidelijken wat de 'traditie' dan wel is gaf u al even vaag aan dat ze zeggen dat u dezelfde bent. Later gaf u echter aan dat de belangrijkste chief-priester van Obosi beslist wie de volgende 'chief-priester' van Ire wordt. U gaf aan dat hij de goden raadpleegt en dat die tonen wie de volgende 'chief-priester' van Ire wordt. U weet evenwel niet hoe dat gebeurt (gehoor CGVS, p.7). Eerder gaf u echter aan dat familieleden wilden dat u het priesterschap van uw oom overnam (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd waarom net u als 'chief-priester' van Ire gekozen werd, gaf u aan dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd sinds wanneer u wist dat u uw oom (B.) moest opvolgen als 'chief-priester' van Ire, gaf u aan dat u het reeds zéér lang wist. Toen u gevraagd werd hoe u dat wist, ontweek u de vraag door te stellen dat u wist hoe ze zaken deden. U ging verder door te stellen dat u moet sterven opdat iemand anders – namelijk de jongste zoon van de familie (O.) – de functie kan krijgen. U had er echter geen idee van waarom de functie van 'chief-priester' van Ire dan naar de jongste zoon van de familie (O.) zou gaan (gehoor CGVS, p.8).

Er dient te worden vastgesteld dat u erg vage en onsamenhangende verklaringen aflegde over de procedure om de volgende 'chief-priester' van Ire aan te duiden. **Aangezien de opvolging zulke cruciale rol speelt bij de door u ingeroepen vrees, maken bovenstaande onwetendheden, vage en onsamenhangende verklaringen uw asielaanvraag verder ongeloofwaardig.**

Bovendien trachtte u niet om bescherming te zoeken tegen de aanvallers van de APF, wat van iemand die daadwerkelijk door de APF aangevallen werd wél verwacht kan worden.

U verklaarde dat dorpsgenoten bleven aandringen, opdat u toch uw oom zou opvolgen als 'chief-priester' van Ire en dat ze de APF op u af stuurden (gehoor CGVS, p.5). U ging echter niet naar de politie om bescherming te vragen of om de daders van de aanval aan te geven, omdat u angst had en de APF, naar u verklaarde, samenwerkt met de politie. Toen u gevraagd werd waarom u dat dacht, gaf u ontwijkend aan dat u dit weet. Toen de vraag herhaald werd, gaf u al even vaag aan dat u reeds lang in het dorp woonde (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd of u aangifte deed van de feiten bij de politie te Lagos, gaf u aan van niet. U kon eerst geen verklaring geven waarom u het niet deed en later gaf u aan dat u niet wou dat de politie wist waar u was. Dit laatste argument haalde u ook aan als reden waarom u geen advocaat opzocht in Nigeria (gehoor CGVS, p.11). Van iemand die daadwerkelijk vervolgd werd door de APF kan verwacht worden dat deze tracht de bescherming van de autoriteiten in

eigen land in te roepen. Dat u aangaf dat u dit niet deed, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient vastgesteld te worden dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, *“de algemene rechtsbeginselen, zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak”* en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en volhardt in de oprechtheid, de coherentie en de plausibiliteit van zijn verklaringen. Hij meent dat zijn relaas, gezien de context in Nigeria, meer dan plausibel is. Verzoeker wordt vervolgd door een sociale groep, namelijk *“de aanhangers van een lokale religie”*. Het feit dat hij geen kennis heeft van de religie en het priesterschap kan hem niet verweten worden daar hij christen is. Hij benadrukt dat hij door deze problematiek geen sociaal netwerk meer heeft en het, binnen de Afrikaanse context, buiten de regio van herkomst onmogelijk is te overleven. Hij meent dat de commissaris-generaal in dit verband niet zorgvuldig noch redelijk te werk is gegaan. Verzoeker vraagt dat hem de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiair beschermde wordt toegekend.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze *“de algemene rechtsbeginselen, zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak”* zouden zijn geschonden. Evenmin duidt hij nader welke bepaling van artikel 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet *in casu* zou zijn geschonden of op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Bijgevolg worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoeker niet preciseert op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schendt, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker blijkt weinig kennis te hebben aangaande de persoon van diens oom (B.), de man die door verzoeker zou moeten worden opgevolgd als lokale chief-priester. Evenmin toont hij enige kennis aan omtrent de specifieke procedure volgens dewelke een chief-priester wordt aangeduid, hetgeen des te meer klemt daar hij stelt dat hij reeds meer dan tien jaar wist dat hij zijn oom diende op te volgen (administratief dossier, stuk 7, p.8-9). Verzoeker bleef dienaangaande uiterst vaag en ontwijkend. Verzoekers houding en onwetendheid doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten zoals deze door hem werden uiteen gezet daar deze feiten de oorzaak vormen voor een fundamentele wijziging in zijn persoonlijk leven, te dezen zijn vlucht naar België.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Daar verzoeker geen poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, ook al had hij hiertoe de gelegenheid, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de overheid in diens land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal nalaat rekening te houden met de problematische toestand in Nigeria en het feit dat verzoeker geen sociaal opvangnetwerk meer heeft, repliceert verweerder terecht dat aangezien de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt ondermijnd, de commissaris-generaal niet verplicht is onderzoek of een toetsing te verrichten naar de toestand in het land van herkomst van verzoekende partij.

In de mate dat verzoeker weinig weet te vertellen aangaande de religie en het priesterschap en dit wijt aan het feit dat hij zelf christen is, dient te worden vastgesteld dat deze argumentatie niet vermag het totaal gebrek aan kennis in hoofde van verzoekende partij te vergoelijken. Het betreft te deze immers het kernaspect van verzoekers asielaanvraag. Evenmin vermag deze argumentatie een verschoningsgrond vormen voor diens ongeïnteresseerde en laconieke houding omtrent een functie waarvan hij voorhoudt dat hij reeds meer dan tien jaar wist dat hij ervoor in aanmerking kwam. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn thuisland te verantwoorden.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker brengt geen elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas evenals de elementen in het administratief dossier toont verzoeker

niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen, en dit alles in de aanwezigheid van zijn advocaat. Aldus werd er zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS